

LIETUVOS RESPUBLIKOS SEIMAS
CENTRO FRAKCIJA

“LIETUVOS RYTO” redakcijai

Pastaruoju metu visuomenės informavimo priemonėse ryšium su žinoma Seimo nario A. Butkevičiaus byla esu dažnai minimas kaip pastarojo gynėjas. Tuo tarpu iš tiesų aš savo pareiškimuose niekada nebuvau A. Butkevičiaus nei gynėju, nei kaltintoju. Tokiu aš kaip teisininkas, bent jau šiuo metu, ir negaliu būti.

Noriu paaiškinti savo poziciją.

Pirma. Niekam neleistina abejoti dėl to, jog kiekvienas pilietis, nesvarbu, ar jis Seimo narys ar ne, yra lygus prieš įstatymą ir, padaręs nusikaltimą, privalo už jį atsakyti.

Antra. Demokratinė valstybė, kurios mes siekiame, pirmiausia turi būti teisinė valstybė, kurioje egzistuoja visuotinė (tame tarpe ir aukščiausios valdžios ešalonuose) pagarba įstatymui ir laikomasi Konstitucijos nuostatos: “Asmuo laikomas nekaltu, kol jo kaltumas neįrodytas įstatymo numatyta tvarka ir pripažintas įsiteisėjusiu teismo nuosprendžiu”

Trečia. Tik tada, kai įstatymą ir Konstituciją gerbs patys aukščiausi Lietuvos pareigūnai, galime reikalauti, jog įstatymus gerbtų ir neužimantys jokių pareigų piliečiai.

Ketvirta. Pasmerkimas, pripažinimas kaltu, nesant nei teismo nuosprendžio ar net parengtinio tardymo rezultatų, skatina teisinį nihilizmą, atitolina nuo teisinės valstybės sukūrimo. “Visuotinis choras” neturint jokių tyrimo duomenų, nemačius net išankstinio tyrimo medžiagos primena senus laikus, kai buvo smerkiami A. Sacharovo, R. Reigano pareiškimai ar A. Solženycino knygos jų net negirdėjus ir neskačius.

Penkta. Suprantu, jog laikydamasis tokios pozicijos kaip politikas prarandu populiarumą, tačiau niekad nesivadovavau “minios instinktu”, nešokau iš karto pritarinėti nei Prezidento, nei Seimo pirmininko, nei kokio kito aukšto pareigūno (nesvarbu, kokiai partijai jie atstovautų) pareiškimams, jeigu jie, mano požiūriu, nėra teisingi. Aišku, priešinga pozicija būtų patogesnė ir užtikrintų ramesnį gyvenimą, tačiau tuomet aš išduočiau pats save.

Šešta. Mano pareiškimas dėl prokuroro atsistatydinimo, jeigu kaltinimai A. Butkevičiui nepasitvirtų, grindžiamas tuo, jog prokuratūra nei Seimui, nei Seimo komisijai nepateikė jokios pirminės medžiagos (apklausų protokolų, įrašų ir pan.). Tuo būdu, balsuodami dėl leidimo patraukti baudžiamojon atsakomybėn (o “už” balsavau ir aš, ir Centro frakcija) mes rėmėmės tik žodiniu prokuroro patvirtinimu, kad įrodymai yra. Tokioms aplinkybėms esant, visos atsakomybės už įrodymų tikrumą, jų surinkimo kvalifikuotumą privalo imtis būtent prokuroras, o kadangi tai nėra paprastas atvejis - atsakomybė taip pat neeilinė.

Septinta. Remdamasis anksčiau išdėstytu, nemanau, kad darau kokį nors spaudimą prokurorui. Atvirksčiai, paklausčiau, ar vieši pareiškimai, iš anksto pripažįstantys kaltu A. Butkevičių, kuriuos padarė Seimo pirmininkas (valdančiosios partijos pirmininkas, valdančiosios partijos, kurios vyriausybės vienu iš struktūrinių padalinių yra prokuratūra) nėra spaudimas prokuratūrai ir teismui.

Aštunta. Pareiškiu, jog mano giliu įsitikinimu prokuratūros pateikta A. Butkevičiaus veiklos kvalifikacija teisine prasme yra nonsensas. Ateitis tai parodys. (Teisinių niuansų aiškinimui būtinas atskiras ir didelis straipsnis.)

Devinta. Prokuratūros veiksmai, reikalaujant leidimo patraukti baudžiamojon atsakomybėn Seimo narį dar neiškėlus baudžiamosios bylos ir nesurinkus baudžiamąjį procesą